

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 44

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 11/08/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, hôm nay tổng cộng có 22 câu hỏi, chúng ta giải đáp theo thứ tự. Phần đầu tiên là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, họ tổng cộng có 13 câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, anh trai của đệ tử mắc bệnh tâm thần phân liệt bốn năm, hai năm nay anh ấy cũng bắt đầu nghe đĩa giảng của sư phụ, biết được sự thù thắng của Phật pháp, nhưng không cách nào khống chế tâm tình của bản thân, xin hỏi đệ tử và anh trai nên làm như thế nào để có thể giúp đỡ anh trai khôi phục khỏe mạnh?

Đáp: Ở trong Phật pháp, thông thường mà nói bệnh tật của chúng ta, căn nguyên của bệnh tật có ba loại lớn: loại thứ nhất là bệnh sinh lý, như bị cảm lạnh, ăn uống thất thường, đây đều thuộc về bệnh sinh lý; bệnh sinh lý thì thuốc men có hiệu quả, bệnh này phải tìm bác sĩ. Loại thứ hai là oan gia trái chủ, tức là bệnh oan nghiệp, bệnh này không phải là bệnh sinh lý, cho nên tìm bác sĩ cũng vô ích, không chữa trị được, đây đều là thế nào? Oan gia trái chủ tìm đến trên người. Giống như Từ Bi Tam-muội Thủy Sám trong cửa Phật của chúng ta, mụn ghẻ mặt người do quốc sư Ngô Đạt hại, tuyệt đối không phải là bác sĩ có thể chữa khỏi. Loại bệnh này cần điều giải, ví dụ như nói, có rất nhiều người tìm các vị cao tăng đại đức có đức hạnh, có tu trì, cư sĩ tại gia cũng được. Tức là thực sự có đức hạnh, người mà khiến cho những người, thần này đều tôn kính, đều kính ngưỡng, họ tới giúp bạn điều giải, tới hóa giải tranh chấp. Đại đa số đều chịu tiếp nhận, đàm phán điều kiện, nếu như họ đồng ý, đáp ứng thì họ sẽ rời đi, bệnh của bạn liền khỏi.

Loại thứ ba là thuộc về bệnh nghiệp chướng, đây là phiền phức nhất, đây là lỗi lầm, hoặc là bản thân trước đây tạo tội nghiệp rất nặng, nghiệp chướng hiện tiền, không phải là sinh lý cũng không phải là oan gia trái chủ. Nhưng loại bệnh này vẫn là có thể chữa trị, Phật dạy chúng ta dùng chân tâm sám hối, sám trừ nghiệp chướng, nghiệp chướng sám trừ rồi thì sự khỏe mạnh của bạn có thể khôi phục. Cho nên không có bệnh tật nào chữa không khỏi. Giống như tiểu viện Sơn Tây, các bạn nhìn

thấy 40 ví dụ, đều thuộc về bệnh nghiệp chướng. Bạn xem thuốc men không thể chữa trị, bác sĩ đều từ bỏ chữa trị, cũng không phải là tụng kinh, sám hối thì có thể điều giải, không phải vậy, nghiệp chướng. Nghiệp chướng chỉ có bản thân mình, thân bằng quyến thuộc cũng có thể giúp đỡ, tụng kinh, niệm Phật, đây là trợ duyên, điều thực sự quan trọng nhất chính là sửa lỗi hướng thiện, “chớ làm các điều ác, vâng làm các điều thiện”. Chúng ta thực sự có thể làm được chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ thì bệnh này không còn nữa, sẽ khỏi bệnh. Tiểu viện Sơn Tây đa phần đều là thuộc về sám hối nghiệp chướng, nghiệp chướng sám trừ thì cơ thể sẽ khôi phục khỏe mạnh. Cho nên vấn đề này của bạn, bạn xem nhiều bộ đĩa “Tiểu viện Sơn Tây” này, có thể làm tham khảo.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, xin hỏi cư sĩ tại gia dẫn chúng cộng tu tam thời hệ niệm nên chú ý những phương diện nào thì mới thực sự có thể làm được âm dương đều được lợi?

Đáp: Trên thực tế thì tu trì không cần dùng tam thời hệ niệm cũng được, quan trọng nhất là bản thân bạn tu hành thực sự có thành tựu, có đức hạnh. Chúng tôi đọc được một câu chuyện trong Ảnh Trần Hồi Úc Lục của lão pháp sư Đàm Hư, tiêu đề của nó là “Tám năm gian khổ đọc Lăng-nghiêm”, có một vị cư sĩ họ Lưu, đây là lúc lão pháp sư Đàm Hư chưa xuất gia, họ cùng nhau mở một tiệm thuốc Đông y, ba người hợp tác mở tiệm thuốc Đông y, Tiên sinh Lưu là một trong ba người. Ông rất thích đọc kinh Lăng-nghiêm, đọc tám năm, thực sự là thâm nhập một môn, huân tu lâu dài. Có thời gian dài như vậy, nền tảng kiên cố như vậy.

Câu chuyện của ông là xảy ra trong tiệm thuốc này, buổi trưa tiệm thuốc rất vắng khách, họ ngủ gật vào buổi trưa, ngủ thiếp đi một lát trên quầy. Lúc ông ấy ngủ thì nằm mộng, giấc mộng này giống như thật vậy. Mộng thấy có hai người tới cửa tiệm, tới tìm ông, ông đứng dậy, trên thực tế là đang nằm mộng. Ông vừa nhìn, phiền phức tới rồi, hai người này là oan gia trái chủ của ông. Vốn là hai người này nợ ông một khoản tiền chưa trả cho ông, ông đi kiện cáo. Sau khi kiện cáo thì thắng kiện, thắng vụ kiện này, hai người này treo cổ tự sát. Cho nên sau đó ông rất hối hận, hình như cũng không phải là rất nhiều tiền, vì chuyện này mà hại mất hai mạng người, trong lòng thường cảm thấy áy náy.

Hiện tại nhìn thấy hai người này tới, ông cho rằng là tới gây phiền phức, biết được hai người này đã chết rồi. Nhưng nhìn thấy họ tới gần trước mặt, không có ác ý, đi tới trước mặt ông thì liền quỳ xuống, ông hỏi họ: hai người có chuyện gì không?

Họ nói tới cầu siêu độ. Ông liền yên tâm, không phải tới gây phiền phức, tới cầu siêu độ. Ông nói: được, tôi đồng ý với hai người, dùng phương pháp gì để siêu độ? Họ nói chỉ cần ông đồng ý là được. Không vấn đề, tôi đồng ý với hai người. Sau đó nhìn thấy hai vong hồn này đập lên đầu gối của ông, bởi vì ông ngồi ở đó, đập lên đầu gối của ông, rồi đập lên vai của ông và bay lên trời. Bạn xem siêu độ dễ dàng như vậy, như vậy mới có công lực. Sau khi hai người này rời đi, lại nhìn thấy có hai người tới, một người phụ nữ dắt theo một đứa trẻ, vừa nhìn hóa ra là vợ và con gái của ông trước đây, đều đã qua đời. Đi tới trước mặt cũng quỳ xuống cầu siêu độ, hỏi người vợ dùng phương pháp gì siêu độ? Bà ấy nói ông đồng ý là được. Được, tôi đồng ý với bà, cũng nhìn thấy bà ấy đập lên đầu gối, đập lên vai. Câu chuyện này có ghi chép trong Ảnh Trần Hồi Ưc Lục.

Từ đó biết được, siêu độ thực sự là dựa vào công lực của chính mình, bản thân không có công lực thì phiền phức, thì khó rồi. Trong đạo tràng này của chúng ta, mọi người cùng nhau làm Phật sự siêu độ, trên thực tế chưa chắc người chủ pháp, thậm chí là bản thân họ còn chưa có công lực này, nếu đồng tu ở cùng nhau có người thực sự tu hành, vậy thì dựa vào phước của họ cũng có thể được lợi. Từ đó biết được, chuyện này chung quy lại đều nhờ bản thân thực sự có công phu tu hành mới có thể sanh ra hiệu quả, quý thần tôn kính bạn mới có thể âm dương đều được lợi.

Tu hành, các bạn phải biết, điều này trong ngàn kinh muôn luận không biết đức Phật đã nói qua biết bao nhiêu lần, “do giới đắc định, do định khai tuệ”. Mức độ thấp nhất là phải trì giới cấm, đây là thấp nhất, quý thần tôn kính bạn. Nếu ngay cả giới luật cũng không có, oai nghi cũng không có thì quý thần làm sao tôn kính bạn được? Không thể nào tôn kính bạn được. Vậy thì hiệu quả này sẽ kém. Cho nên nhất định phải trì giới, nhất định phải tu hành. Trong Tịnh tông của chúng ta chính là niệm Phật. Chúng ta tu hành chủ yếu là trì danh niệm Phật, trì giới niệm Phật mới có thể có hiệu quả.

Nói tới chỗ này, tôi thường khích lệ các đồng tu, gốc rễ của tu hành (nền tảng của nền tảng) là giới luật. Hiện tại chúng ta xem thử, giới luật căn bản nhất trong cửa Phật là Thập Thiện Nghiệp Đạo. Bạn xem thử trong kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo nói thì bạn sẽ hiểu, từ người, trời cho đến Vô thượng Bồ-đề đều lấy thập thiện nghiệp làm nền tảng. Hiện tại xuất gia tại gia chúng ta đã làm được thập thiện chưa? Tại sao chưa làm được thập thiện? Chúng ta phải đi tìm, tại sao chưa làm được? Tại sao con người trước đây có thể làm được, con người hiện nay lại không làm được? Con người

trước đây từ nhỏ có gia giáo! Cho nên từ nhỏ họ đã tạo thành thói quen, tạo thành thói quen giữ quy tắc. Gia giáo của Trung Quốc chúng ta đã đánh mất khoảng ba đến bốn đời rồi, ba đời đại khái là bảy tám mươi năm, bốn đời thì gần 100 năm, không còn gia giáo nữa. Từ nhỏ đã tạo thành rất nhiều tập khí, thói quen không tốt, hiện tại muốn bạn sửa thì vô cùng đau khổ, thật quá khó, sửa không được! Sửa không được thì không thể thành tựu. Sửa không được cũng phải sửa, như vậy thì bạn mới có thể thành tựu.

Gia giáo là gì? Hiện nay chúng tôi chọn ra một tác phẩm đại biểu trong gia giáo, Đệ Tử Quy của nhà Nho, đây là gia giáo! Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của Đạo giáo, kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo của Phật giáo, đây là gốc rễ của Nho Thích Đạo. Nếu không thể làm được 100%, cho dù tu học tông phái nào, pháp môn nào cũng đều là giả, không phải thật. Chỉ cần bạn thực hành được Đệ Tử Quy 100% thì niệm Phật chắc chắn vắng sanh, sanh cõi Phạm thánh đồng cư. Cho nên Đệ Tử Quy, chúng ta phải coi nó là giới căn bản của cửa Phật. Tại sao hiện nay bạn không làm được Thập Thiện Nghiệp Đạo? Bạn không có nền tảng của Đệ Tử Quy. Có nền tảng Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên thì Thập Thiện Nghiệp Đạo không khó, là đức hạnh vốn có trong tự tánh của bạn, làm gì có chuyện không làm được?

Hiện tại chúng ta muốn độ chính mình, độ chúng sanh, trước tiên phải độ được chính mình, điều này trong kinh giáo đức Phật giảng rất nhiều, “tự mình chưa độ được mà có thể độ người khác, chẳng có điều này”, không có đạo lý này. Người còn không thể độ được mà bạn có thể độ quỷ thần sao? Cho nên nói độ người, độ quỷ thần thì trước tiên phải độ chính mình. Bạn phát tâm này, tâm tốt, thực sự là tâm tốt, rất khó được! Tin rằng một khi phát tâm này, có tam bảo gia trì, có thiện thần hộ pháp bảo hộ bạn, bạn phải thực tiễn hành trì của bạn. Nếu bạn không thể thực hiện, Phật rất từ bi, muốn gia trì cho bạn cũng không được, bởi vì bạn có ý niệm ác, hành vi ác, chướng ngại sự gia trì của tam bảo, phải hiểu đạo lý này. Còn như nghi quỹ chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là đức hạnh của bản thân.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, trong pháp hội đột nhiên có chúng sanh dựa thân thì nên ứng phó như thế nào?

Đáp: Chuyện này đều từng xảy ra ở trong và ngoài nước. Hiện tại tỷ lệ phát sinh hình như có xu hướng tăng lên, trước đây rất ít khi gặp phải, ngẫu nhiên sẽ gặp phải; hiện tại báo cáo khắp nơi hình như tỷ lệ đang tăng lên, thường có chuyện này, một năm sẽ gặp phải mấy lần, gặp phải chuyện này. Phạm là gặp phải chuyện này thì

nhất định phải điều giải. Quý thân dựa thân, bạn hỏi họ tên là gì? Họ từ cõi nào tới? Tại sao họ lại dựa thân vào người này? Mục đích dựa thân của họ là gì? Sau khi chúng ta hiểu được, đàm phán điều kiện. Hoặc là họ tới tìm người nào đó, tìm oan gia trái chủ của họ, tìm cá nhân. Tìm cá nhân thì nói với họ: bạn tìm người ta, cũng được, đợi người ta về nhà thì bạn tới tìm người ta; người ta ở đạo tràng thì bạn không được tìm người ta, bạn không được ảnh hưởng đại chúng, ảnh hưởng đại chúng thì bạn có lỗi lầm. Cũng có tìm ở trong đại chúng, cầu xin sức mạnh của đại chúng cùng tới giúp đỡ họ. Chuyện này có thể tha thứ được, đại chúng chúng tôi tụng kinh cho bạn, niệm Phật cho bạn, hồi hướng công đức này cho bạn.

Nếu bản thân trước đây có thù sâu hận lớn đối với họ, nhất định phải nói với họ, oan oan tương báo bao giờ mới dứt, đời này bạn tìm họ, bạn hại chết họ, đời sau họ lại sẽ hại bạn. Đây là vĩnh viễn cũng không thoát khỏi nhau được, đôi bên đều đau khổ, chỉ bằng hóa giải, “oan gia nên giải, không nên kết”. Chúng ta nếu là đạo tràng, cũng hoan nghênh bạn tới đạo tràng cộng tu cùng chúng tôi. Cho nên đạo tràng có thể lập bài vị cho họ, có thể mời họ tới đạo tràng cộng tu, rời khỏi thân thể của họ, không được gây phiền phức cho họ nữa, nhất định phải điều giải, hóa giải. Đại khái là chín mươi mấy phần trăm đều sẽ đồng ý, đều sẽ tiếp nhận; trường hợp không bằng lòng hóa giải thì rất ít, đại đa số đều sẽ hóa giải, phải cố gắng nói chuyện với họ.

Hỏi: Thứ tư, trên con đường tu hành làm thế nào khiến bản thân thực sự khắc phục đối trị được phiền não tập khí, không phải là chỉ nói suông, sẽ không lúc tiến lúc lùi?

Đáp: Chuyện này không dễ dàng, phải thực sự giác ngộ! Người chưa thực sự giác ngộ, họ không có nghị lực này, không có quyết tâm này. Nên phải thực sự hiểu rõ, giác ngộ. Vậy nếu bạn hỏi cần dùng phương pháp gì? Phương pháp là duyên phận của mỗi người khác nhau, thông thường mà nói, đọc kinh, nghe kinh là phương pháp tốt nhất. Cho nên Thích-ca Mâu-ni Phật tại thế, giảng kinh hơn 300 hội, thuyết pháp 49 năm, mục đích là gì? Còn không phải là giúp đỡ những người bình thường này khắc phục phiền não tập khí sao? Đức Phật hằng ngày khuyên nhủ, hằng ngày chỉ dạy, giảng cho chúng ta biết quả báo do phiền não tập khí mang lại. Đặc biệt là mười pháp giới này, nhân tố đầu tiên của mười pháp giới này, nhân duyên này là vô lượng, không phải đơn giản như vậy. Trong vô lượng nhân duyên, nhân nào quan trọng nhất? Cái nào quan trọng nhất thì trị nó trước. Giống như trị bệnh vậy, trên người

mắc rất nhiều bệnh, rất nhiều bệnh, bệnh nào nguy hiểm đến tính mạng thì chữa khỏi trước tiên, các bệnh còn lại thì từ từ điều dưỡng, đối trị phiền não cũng là như vậy.

Điều quan trọng nhất trong phiền não là tham sân si mạn nghi, nghi này là hoài nghi đối với thánh giáo, không chịu tiếp nhận giáo dục thánh hiền, không phải là chỉ điều khác, đây là phiền não căn bản. Tham lam đọa cỗi ngạ quỷ, nghiệp nhân đầu tiên của cỗi ngạ quỷ chính là tham; sân giận là cỗi địa ngục, ngu si là cỗi súc sanh. Nếu bạn thực sự rõ ràng, thấu triệt thì bạn sẽ có quyết tâm đối với việc muốn đoạn trừ tham sân si, bạn sẽ làm rất hết lòng, tại sao vậy? Nghiệp nhân của ba đường ác. Trong cuộc sống thường ngày, cho dù là thuận cảnh, trong thuận cảnh không khởi tâm tham, trong nghịch cảnh không khởi sân si, không tham, không sân, không si chính là ở trong đó.

Ở trong kinh giáo, đức Phật thường nhắc nhở chúng ta, tại sao thuận cảnh có thể không tham, nghịch cảnh có thể không si? Kinh Kim Cang giảng rất rõ ràng, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “hết thấy pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”. Nếu bản thân trong cuộc sống thường ngày mọi lúc đều quan sát được thể giới này, bạn xem thể giới này, những người qua đời mỗi ngày, bạn xem thông báo tin buồn trên báo chí, nam nữ già trẻ đều có. Lúc tôi còn trẻ cũng ít đọc báo, nhưng đi làm ở cơ quan, mỗi ngày đều có báo đưa tới, tôi chỉ đọc lướt qua một chút, tôi đọc lướt qua tin gì? Tôi đọc tin buồn, tôi không đọc tin khác, cho nên người khác cảm thấy tôi rất kỳ lạ, tại sao lại đọc tin này? Tôi nói mỗi ngày đọc, ngày tháng trôi qua, dần dần đến lượt tôi, chuyện này chắc chắn không thể tránh khỏi!

Sau khi học Phật mới biết được đại sư Ấn Quang cũng dùng phương pháp này. Trong Phật đường của đại sư Ấn Quang viết một chữ “chết”, thường đối mặt với chữ này. Có ai mà không chết? Sau khi chết đi, bạn có thể mang theo thứ gì? Sanh không mang đến, chết không mang đi, thường có sự cảnh giác này, đối với tu hành sẽ có sự trợ giúp rất lớn. Những thứ tốt hơn đi chẳng nữa cũng sẽ không tham ái, tại sao vậy? Không mang theo được, bạn không lấy được, chỉ có thể cho bạn nhìn một chút mà thôi. Cho nên chúng ta sống trên thế gian này, coi thế gian này là quán trọ, mọi thứ trong quán trọ đều đầy đủ, nhưng không có thứ nào là của mình, qua vài ngày liền rời đi; bạn không có ý nghĩ này, đây là nhà tôi, của tôi sở hữu, bạn sẽ không khởi những suy nghĩ này. Nếu hiện tại chúng ta coi nhà của chính mình cũng là quán trọ, tuyệt đối không có suy nghĩ sở hữu, chuyện này tốt! Suy nghĩ này tốt, đây là thế nào? Không khởi tâm tham, thực sự có thể buông xuống được. Chúng ta thường nói, người

tu hành, chúng ta có quyền sử dụng, không được có quyền sở hữu, có quyền sở hữu thì xong rồi, những thứ mà tôi sở hữu, vậy thì hỏng rồi; tôi có quyền sử dụng, tôi không có quyền sở hữu. Có thì rất tốt, không có cũng rất tốt, không để nó ở trong lòng, như vậy là đúng. Như vậy bạn mới có thể thọ trì giới luật.

Giới luật bắt đầu làm từ đâu? Vẫn là bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy, Đệ Tử Quy là giới luật căn bản, phải làm được 100%. Thái Thượng Cảm Ứng Thiên là giáo dục nhân quả, để bạn biết được nhân thiện có quả thiện, nhân ác có quả báo ác. Cho dù chúng ta đoạn ác hay là tu thiện đều không được có chấp trước. Đoạn ác tu thiện là bổn phận của chính mình, tại sao vậy? Trong tự tánh của chúng ta thuần tịnh thuần thiện, không có ác! Ác không phải là cái vốn có, thiện là cái vốn có. Ác là cái sanh ra sau này đã làm mê mất tự tánh, bị sự mê hoặc của cảnh giới bên ngoài ô nhiễm, cho nên nó không phải là tự tánh, nhất định phải làm rõ đạo lý này.

Cho nên đoạn ác tu thiện là bản thân nên làm, đây chính là bài tập mà chúng ta phải làm khi tới thế gian này. Bài tập này làm rất tốt thì năm tới bạn sẽ thăng cấp, đời sau bạn sẽ thăng cấp, sẽ không tới nhân gian này nữa, tới cõi trời. Trên cõi trời tu rất tốt, ở trời Dục giới tu rất tốt thì sanh đến trời Sắc giới; trời Sắc giới tu rất tốt thì sanh đến trời Vô sắc giới, nâng lên cao. Đây chính là vượt theo chiều dọc mà trong Phật pháp chúng ta nói tới, từng bước nâng cao lên, mãi cho đến khi thành Phật, thời gian này dài. Tu không tốt thì sao? Tu không tốt thì đọa lạc, ở lại lớp, giáng cấp. Đời này chúng ta làm người, đời sau sau khi chết đi vẫn đầu thai tới cõi người thì có tốt không? Các bạn nghĩ thử xem có tốt không? Ở lại lớp, cũng giống như đi học vậy, bạn học lớp 1, sang năm bạn vẫn phải học lớp 1, mãi không lên lớp được. Đây tức là nói tại sao không lên lớp được? Bài tập ở nhân gian của bạn chưa làm tốt, cho nên bạn không thăng cấp được.

Bạn xem xem, đức Phật nói với chúng ta, cõi người là trung phẩm thập thiện, đó là cõi người; hạ phẩm thập thiện là cõi a-tu-la, thượng phẩm thập thiện là cõi trời. Chúng ta ở cõi người nếu có thể làm được trung phẩm thập thiện thì ở lại lớp; nếu như làm không tốt, làm được hạ phẩm thập thiện, hạ phẩm thập thiện vẫn chưa làm được thì bạn sẽ giáng cấp, vậy thì sai rồi. Nên làm như thế nào? Môn học này nên làm được thượng phẩm thập thiện, đời sau bạn thăng cấp, sanh tới trời Dục giới, vậy thì đúng. Nếu bạn có thể tu thành thượng phẩm thập thiện, hiểu được thật tướng các pháp, đây là huân tập nhiều kinh điển Đại thừa, đọc nhiều, nghe nhiều, hiểu được đạo lý này, tôi có thượng phẩm thập thiện, tôi không sanh lên cõi trời, tôi niệm Phật

cầu sanh Tịnh độ. Đó chính là câu “vạn người tu, vạn người đi” mà đại sư Thiện Đạo nói tới, không bỏ sót một ai. Bạn đầy đủ điều kiện vãng sanh, điều kiện vãng sanh là “không thể dùng chút thiện căn, phước đức, nhân duyên mà được sanh về cõi kia”, ba điều kiện này của bạn đều đã đầy đủ. Đệ Tử Quy đầy đủ rồi, điều kiện này đầy đủ rồi thì bạn chắc chắn vãng sanh, không thể không biết điều này. Cho nên cách dùng công phu thực sự của bạn như thế nào? Cách dùng như vậy thì không sai, là đúng rồi.

Khắc phục tập khí tham sân si trong cuộc sống thường ngày, tập khí này sanh ra đã có, không phải là đời này bạn học được, tập khí tích lũy trong đời quá khứ. Bạn xem từ những em bé còn rất nhỏ, còn chưa biết nói thì bạn đã nhìn ra được tâm tham của chúng. Hai đứa trẻ, khoảng bốn năm tháng tuổi, bạn cầm một viên kẹo, bạn xem hai đứa nó liền giành nhau, liền muốn chiếm thành của mình, bạn liền nhìn ra được tâm tham, sanh ra đã có, cho nên phải dạy. Phải dạy từ nhỏ, phải dạy chúng nhường nhịn, không được dạy chúng tranh giành, dạy chúng biết nhường nhịn. Trong Phật pháp nói, nhân nhường, khiêm nhường, lễ nhường, phải khiến nhường cũng dần dần thăng cấp, cũng nâng lên cao. Cho nên phải biết tác hại của phiền não tập khí.

Tham sân si là ba độc, con người tại sao lại bị bệnh? Trong đây có ba độc, bên ngoài hiện nay thì các bạn đều biết, lây nhiễm từ virus gây bệnh này quá nhiều! Sự lây nhiễm từ môi trường, lây nhiễm từ ẩm thực, hiện tại còn có lây nhiễm từ không khí. Như không khí ở Hồng Kông thì rất không tốt, chúng ta hiện tại sống quen ở nơi này rồi, cũng thành quen. Thỉnh thoảng có một vài người từ nơi khác đến, ở vài ngày thì họ không chịu được. Hôm kia có một vị cư sĩ, ông ấy sống ở Hàn Quốc, sau khi tới nơi này, ông cảm thấy không chịu nổi, ông nói sao không khí nơi này tệ như vậy. Chúng ta sống ở đây lâu rồi, đã có sức đề kháng; ông thì không được, ông ở bên đó quá sạch sẽ, qua bên này ông rất nhạy cảm, ông cảm thấy không chịu nổi. Chúng ta không thể không biết điều này. Hơn nữa, sự ô nhiễm này mỗi năm càng nghiêm trọng hơn, đã trở thành vấn đề của thế giới, vấn đề thảm họa nghiêm trọng trên thế giới.

Các nhà khoa học đưa ra cảnh báo, nếu không thể chấm dứt tình trạng ô nhiễm môi trường này một cách hiệu quả thì 50 năm sau, các nhà khoa học dự kiến 50 năm sau, trái đất này không còn thích hợp cho loài người sinh sống nữa; tức là trong không khí có độc tố nghiêm trọng, không cách nào hít thở được, nước cũng không thể uống được. Bạn nói xem vấn đề này nghiêm trọng biết bao? Nếu nghĩ tới những điều này, đây là các nhà khoa học nói, chúng ta còn có thể có dự định sinh sống lâu dài trên

trái đất này không? Không thể nào! Phải sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào, tuyệt đối không hề lưu luyến đối với nơi này, sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào. Sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào thì bạn sẽ không tham ái; gặp chuyện không vừa lòng, nghịch cảnh người ác thì bạn cũng sẽ không tức giận, tại sao vậy? Không chấp nhặt với họ, họ làm chuyện của họ, mình làm chuyện của mình, mình cũng đi thôi. Có nhận thức như vậy thì chắc chắn sẽ trợ giúp bạn khắc phục phiền não tập khí.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, làm thế nào để xác định người vãng sanh thực sự tới thế giới Cực Lạc? Nếu người nhà cảm thấy lo lắng bất an, tâm không thanh tịnh bởi vì người vãng sanh không tới Tây Phương thì nên làm như thế nào?

Đáp: Vậy thì người nhà này của bạn không vãng sanh đã hại bạn lắm rồi, tại sao vậy? Sự lo lắng bất an, tâm không thanh tịnh của bạn chắc chắn đọa lạc. Cho nên phải có quan niệm đúng đắn, họ có thực sự vãng sanh hay không cũng không sao, bản thân mình phải cố gắng tu hành, chắc chắn vãng sanh. Sau khi mình có thể vãng sanh, họ không vãng sanh, cho dù ở cõi nào, mình cũng vẫn có thể giúp đỡ họ, đây là đúng đắn. Không thể bởi vì hình như lúc họ vãng sanh tướng lành không tốt, chắc chắn không vãng sanh, vậy thì bản thân bạn lo âu, ngạn ngữ thường nói “lo âu khiến con người già đi”, khiến con người bị lão hóa! Lo lắng bất an nhất định sẽ mang lại đau bệnh cho bạn, vậy thì sai rồi. Cho nên nhất định phải giữ tâm bình khí hòa, phải hết lòng cố gắng, không được tham sống sợ chết.

Bạn xem, hiện tại người phương Tây đều biết, họ từ trong thuật thôi miên nhìn thấy đời quá khứ, đời quá khứ trước nữa của chính mình, biết được linh hồn không chết. Hiện tại người nước ngoài, chuyện này rất phổ biến, thân thể có sanh diệt, linh hồn không có sanh diệt. Cho nên họ làm một so sánh đơn giản, cũng so sánh rất hay, linh hồn giống như người lái xe. Chúng ta lái xe, người lái xe, xe này là thân thể của bạn, xe hỏng rồi, cũ hỏng rồi thì bạn sẽ đổi xe mới. Linh hồn của bạn rời khỏi chiếc xe cũ này tương đương với chết rồi, bạn đổi chiếc xe mới, lại sanh rồi, đổi thân thể! Trong đời quá khứ của mỗi người không biết đã đổi biết bao nhiêu thân thể, tương lai cũng không biết sẽ còn đổi bao nhiêu thân thể, cho nên không cần quá để ý đến sự sống chết của thân thể, linh hồn đích thực bất tử.

Nhưng người học Phật chúng ta biết được, linh hồn cũng không phải là thật, linh hồn cũng không phải là vĩnh viễn. Nếu linh hồn là vĩnh viễn, vậy tức là vĩnh viễn không thoát khỏi lục đạo luân hồi. Nếu họ thoát khỏi lục đạo luân hồi thì linh hồn đó sẽ thay đổi, lúc đó không gọi là linh hồn nữa, chúng ta gọi là linh tánh. Linh

hồn này đã giác ngộ, giác ngộ rồi chính là linh tánh, mê hoặc thì gọi là linh hồn, trong danh từ Phật pháp của chúng ta chính là a-lại-da thức. A-lại-da thức giác ngộ rồi, chuyển a-lại-da thành đại viên cảnh trí thì linh hồn này không còn nữa. Chuyển thức thành trí! Vậy thì người đó là Bồ-tát, không phải là Bồ-tát mà thông thường chúng ta nói tới, là Pháp thân Bồ-tát mà trong kinh Hoa Nghiêm nói tới, đó là thật, đó mới gọi là vĩnh hằng thực sự, sẽ không còn thay đổi nữa. Điều này hiện tại người phương Tây còn chưa biết, họ đã biết linh hồn bất tử, rất khá rồi! Biết được linh hồn ở trong lục đạo xả thân thọ thân, không ngừng luân hồi.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi thứ sáu, mắc nợ hoàng pháp, nếu không có cách nào trả nợ thì quả báo như thế nào?

Đáp: Vẫn là phải trả nợ, không thể không trả. Chuyện này thật ra mà nói bạn không cần phải hỏi tôi, trong cửa Phật chúng ta có một câu ngạn ngữ là “một hạt gạo của thí chủ, nặng như núi Tu-di, đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng trả”, câu này đã trả lời cho bạn rồi. Xuất gia tu hành, hoàng pháp lợi sanh, bản thân không có thành tựu thì vẫn phải trả nợ. Tới lúc nào không cần trả nợ nữa? Bạn tu hành chứng quả thì không cần trả nữa; bạn vãng sanh thì không cần trả nữa, tại sao vậy? Phước báo mà họ đạt được rất lớn, họ cúng dường bạn, giúp bạn có thành tựu. Bạn chưa có thành tựu thì tương lai bạn phải trả nợ, nhất định phải biết điều này.

Thông thường trong Đại thừa giáo, chúng ta biết được đến lúc nào thì có thể không cần trả nợ nữa? Trong kinh Hoa Nghiêm nói, Bồ-tát sơ tín vị cũng coi là chứng quả, trong Tiểu thừa giáo chứng quả vị Tu-đà-hoàn, chứng sơ quả, đó là thánh nhân. Trong kinh Hoa Nghiêm, Bồ-tát sơ tín vị trong thập tín vị, công phu đoạn trừ phiền não của các ngài tương đương với Tu-đà-hoàn, đều là đoạn 88 phẩm kiến hoặc, chắc chắn không đọa ba đường ác, mặc dù các ngài chưa rời khỏi lục đạo, nhưng các ngài chỉ còn qua lại bảy lần giữa cõi trời và nhân gian, chắc chắn chứng quả vị A-la-hán. Nếu như sanh ra trong thời không có Phật xuất thế thì các ngài xưng là Độc giác, Độc giác là một loại của Duyên giác, tức là nói các ngài nhất định thành tựu, nhất định thoát khỏi lục đạo luân hồi. Đây là cúng dường các ngài, đây là công đức thực sự, như vậy không cần trả nợ. Nếu không đạt được địa vị như vậy, vậy thì không được, món nợ này là không thể tránh khỏi, không thể không trả. Cho nên không thể không cẩn thận, không thể không thận trọng.

Cho dù là xuất gia hay tại gia, người thực sự tu hành hiểu được chân tướng sự thực này. Cho nên chúng ta quen với cuộc sống bần khổ, chúng ta mắc nợ ít, giống

như đức Phật năm đó tại thế thị hiện ba y một bát, ăn một bữa giữa ngày, ngủ một đêm dưới cây. Hạ mức sống của chúng ta xuống thấp nhất, chúng ta mắc nợ ít nhất, trả nợ rất dễ, cũng không tốn chút công sức nào. Nếu tham hưởng thụ thì phiền phức này lớn! Hiện tại bạn sở hữu càng nhiều thứ trên thế gian này, vậy thì tương lai trả nợ cũng nhiều.

Hiện tại từ trong thuật thôi miên người nước ngoài tìm hiểu được, giết người chắc chắn phải đền mạng, nợ tiền chắc chắn phải trả tiền, hơn nữa đòi sau trả lại, đại khái còn phải trả gấp đôi, cộng thêm lãi vào đó. Các bạn hiểu được đạo lý này, người khác muốn lừa gạt chúng ta, hoặc là cướp giật, hoặc là ăn trộm, bạn sẽ cười cho qua, rất hoan hỷ, tại sao vậy? Tương lai họ sẽ trả cho bạn. Là tiền của bạn thì không mất được, dù mất thế nào cũng không mất được; không phải tiền của bạn, bạn không có được, suy nghĩ lo được lo mất của chúng ta sẽ không còn nữa. Con người nếu buông xuống suy nghĩ lo được lo mất thì phiền não sẽ giảm bớt hơn một nửa; phiền não giảm rồi thì trí tuệ sẽ tăng trưởng. Đây là đạo lý tất nhiên.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, bước vào chùa thấp nhang, bên tai thường nghe tiếng kêu cứu, tiếng kêu oan uổng, xin hỏi là nguyên nhân gì?

Đáp: Nếu có cảnh giới này hiện tiền, nhất định là những nơi ở gần đó, có cô hồn đã quỷ không ai cúng tế, họ tới cầu xin bạn giúp đỡ. Bạn có thể tụng kinh, niệm Phật hồi hướng cho họ, hoặc là giống như trong tháng bảy, tháng bảy người Trung Quốc chúng ta gọi là tháng cô hồn, bạn đốt cho họ chút tiền giấy cũng được. Việc đốt tiền giấy này, thái độ của pháp sư Ấn Quang là không tán thành cũng không phản đối. Tại sao nói không tán thành? Đây không phải là cửa Phật, trong cửa Phật không có những việc này, trong cửa Phật chỉ có tụng kinh, chỉ có dùng kinh chú để gia trì. Nhưng trong phong tục tập quán, đặc biệt là cõi quỷ họ cần, trong những cõi khác họ không nhận được nên không cần.

Nhưng mặc dù nói lục đạo, bạn xem trong tập tục của chúng ta thường nói: người chết rồi sẽ đi làm quỷ. Không nói người chết rồi thì họ sẽ lại tới nhân gian, người chết rồi sẽ sanh lên cõi trời, chưa từng nghe nói tới; đều nghe nói người chết rồi thì sẽ đi làm quỷ. Lời này không phải là lời nói vô căn cứ, nhất định có đạo lý. Vậy bạn nghĩ thử xem, ai mà không có tâm tham? Tâm tham biến thành nạ quỷ, phàm là người có tâm tham đều đọa vào cõi quỷ. Dù sao thì người có tâm tham nhiều, cho nên đa số sau khi chết đi đều đọa vào cõi quỷ. Cõi quỷ tâm tham, cho nên đốt tiền giấy cho họ có tác dụng, họ tham, họ vẫn thích lấy, chính là đạo lý như vậy. Cho

nên pháp sư Ấn Quang không phản đối, nếu họ thực sự tới cõi quỷ, bạn cũng không nên chặn con đường tiền tài của họ. Cho nên thái độ của tổ sư là đúng đắn, đáng để chúng ta noi theo.

Hỏi: Câu hỏi thứ tám, đây là vấn đề kỳ quái, đệ tử từng gặp lão pháp sư nhiều lần trong mộng, ở trong mộng đệ tử nằm sấp xuống đất khóc lóc đau buồn, xin hỏi nên lý giải như thế nào?

Đáp: Chuyện này không thể hỏi tôi được, tôi phải hỏi bạn, tại sao bạn lại nằm sấp xuống đất khóc lóc? Nếu chúng ta suy đoán theo lý luận thì là sanh khởi tâm sám hối, sanh khởi ý niệm sám hối mới có hiện tượng như vậy.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong nước có chùa dùng thương hiệu của chùa để kinh doanh, xin hỏi liệu có như pháp không?

Đáp: Chuyện này không cần hỏi tôi, phải hỏi Cục tôn giáo trong nước, họ quản lý tôn giáo, chúng ta không quản được. Chúng ta cũng không được phê bình người khác, điểm này rất quan trọng, nhân quả của mỗi người tự mình chịu trách nhiệm.

Hỏi: Câu hỏi thứ 11, kinh Địa Tạng nói “như có chúng sanh giả làm thầy sa-môn nhưng kỳ thực tâm chẳng phải sa-môn”, vị sa-môn này liệu có phải là bao gồm hết thầy chúng sanh có hình tượng sa-môn không?

Đáp: Đúng vậy. Sa-môn là người xuất gia, là tên gọi chung của người xuất gia tu hành của tất cả tôn giáo ở Ấn Độ; nhưng sau khi Phật giáo truyền vào Trung Quốc, từ sa-môn này hình như chuyên dùng cho Phật giáo, người xuất gia Phật giáo gọi là sa-môn. Sa-môn là tiếng Phạn, ý nghĩa là “siêng tu giới định tuệ, diệt trừ tham sân si”. Trung Quốc dịch thành sa-môn, thông thường nói ý nghĩa của nó là “cần tức”, tức là siêng tu, diệt trừ. Nếu trong tâm không có suy nghĩ đoạn ác tu thiện, cũng không có hành trì đoạn ác tu thiện, mà dùng hình tượng thân phận người xuất gia trong xã hội này, dùng hình tượng này để tiếp nhận sự cúng dường của người khác, duy trì cuộc sống của bạn, làm như vậy là sai lầm. Quả báo này đều là đọa vào ba đường ác.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, học Phật nên bắt đầu làm từ ngũ giới thập thiện, nếu có tâm hành thiện trì giới thì liệu có phải là vọng tâm không? Nên làm như thế nào mới như pháp?

Đáp: Bạn không cần vọng tâm, chẳng lẽ bạn dùng chân tâm? Bạn dùng chân tâm thì bạn không cần trì giới nữa, tại sao vậy? Chân tâm đầy đủ hết thấy thiện hạnh, không những đầy đủ hết thấy thiện giới, mà còn đầy đủ công đức vô lượng vô biên trong tự tánh, cho nên chân tâm thì không cần tu nữa. Ai là chân tâm? Pháp thân Bồ-tát trở lên là chân tâm. Hiện tại chúng ta là tu điều gì? Chính là tu mất vọng tâm, chuyển vọng tâm thành chân tâm. Cách chuyển như thế nào? Trì giới chính là cách chuyển, trì giới là bắt đầu đang xoay chuyển. Cho nên nhờ trì giới thì bạn mới có thể đắc tâm thanh tịnh, tâm thanh tịnh chính là thiền định; có định mới có thể khai mở trí tuệ, trí tuệ mới có thể chuyển vọng tâm thành chân tâm. Trong kinh Đại thừa, đức Phật giảng đạo lý này rất nhiều, cho nên phải biết.

Hiện tại chúng tôi giảng Hoa Nghiêm, bạn xem thập tín vị Bồ-tát trong Hoa Nghiêm, từ sơ tín đến thập tín toàn bộ đều dùng vọng tâm, không dùng chân tâm. Dùng chân tâm, thì mười pháp giới chẳng còn nữa. Mười pháp giới từ đâu mà có? Vọng tâm biến hiện; lục đạo từ đâu mà có? Là vọng tâm trong vọng tâm biến hiện ra, biến hiện ra lục đạo, phải hiểu đạo lý này. Chúng ta buông xuống, bỏ đi vọng thì không cần tu chân, chân liền hiện tiền, là đạo lý như vậy. Chỉ cầu đoạn vọng, không cần cầu chân. Nếu bạn lại cầu chân, chân lại biến thành vọng, đó vốn là chân!

Về lý luận mà nói, phạm thánh khác biệt chỉ trong một niệm, một niệm mê thì biến thành phạm phu, một niệm giác liền thành Phật. Sau khi giác ngộ thì bạn sẽ buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước, đó chính là Phật. Phật là người, người này không có vọng tưởng phân biệt chấp trước, người này chính là Phật, vậy thì thứ người này dùng là chân tâm. Chúng ta hiện nay nói chân tâm, là chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi; ở chỗ Phật có danh từ này không? Không có, danh từ này là vọng tưởng phân biệt chấp trước. Chính là bởi vì dùng vọng tâm nên mới phải tu, thập tín vị Bồ-tát tu rất vất vả, vọng tâm; nếu chuyển vọng thành chân, vậy thì tu rất tự tại, không có chút vất vả nào. Cho nên trong nhất chân pháp giới, đạo không cần dụng công, lý niệm và phương thức tu hành hoàn toàn khác với chúng ta hiện nay.

Bạn muốn nói cách tu của ngài như thế nào? Trong Phật pháp có một câu đề hình dung, gọi là không thể nghĩ bàn. Phương pháp tu hành của các ngài, bạn không thể nghĩ, một khi bạn nghĩ thì sai rồi, bạn không nghĩ thì đúng; bạn không thể nói, nói thì sai rồi, “mở miệng liền sai, động niệm liền trái”, đó là phương pháp tu hành của các ngài. Chỉ chứng mới biết, bạn không nhập cảnh giới của ngài, nói với bạn thì

bạn cũng không hiểu, bạn cũng sẽ không rõ ràng, bạn nhất định phải khế nhập cảnh giới của ngài thì bạn mới hiểu được. Cho nên hiện nay chúng ta tu hành, nhất định phải dựa theo lời dạy bảo của tổ sư đại đức, làm theo từng bước một. Vọng của chúng ta, thật ra mà nói thì thời gian quá dài, bị hại quá sâu, phải để nó dần dần khôi phục. Học Phật không ngoài điều gì khác, chính là chuyển ác thành thiện, đây là ở trong lục đạo; chuyển mê thành ngộ, là tứ thánh pháp giới; chuyển phàm thành thánh, đó là nhất chân pháp giới.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, học Phật cộng tu cùng nhau thảo luận nghiên cứu, nếu nói sai giải sai liệu có phải gánh chịu nhân quả không?

Đáp: Đây là chắc chắn, chắc chắn phải gánh chịu nhân quả. Vậy thì cách nói như thế nào? Bản thân bạn phải rõ ràng, chắc chắn không có sai lầm thì có thể nói, nếu có sai lầm thì không được nói, bản thân không nắm chắc thì không nên nói. Không phụ tử dạy học trò, “biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, ấy là biết vậy”, lời này dạy rất hay. Chúng ta giúp đỡ người khác, nhất định phải tuân thủ tiêu chuẩn đạo đức này, không được miễn cưỡng không biết cho là biết, như vậy dễ xảy ra sai lầm nhất. Bản thân chúng ta không nắm chắc, chúng ta đọc chú giải của người xưa, chú giải của người xưa rốt cuộc là đúng hay là nói không đúng? Chúng ta cũng không nắm chắc, nhưng mà thế nào? Họ phải gánh chịu trách nhiệm của sai lầm này, không phải là tôi gánh chịu. Cho nên khi chúng tôi mới học giảng kinh, thầy dạy chúng tôi học giảng chú giải, bản thân chưa khai ngộ, người xưa giảng kinh đều là đã khai ngộ, đây là mức độ thấp nhất. Lên thêm một bậc nữa là chứng quả. Người xưa có phước báo, chúng sanh thời đó có phước, cảm được Phật Bồ-tát tới ứng hóa, người khai ngộ nhiều, người chứng quả nhiều.

Thế giới hiện nay của chúng ta, thiên hạ đại loạn, chúng sanh không có phước, những người xuất gia tu hành đều không có ai chứng quả, không những không có chứng quả, ngay cả khai ngộ cũng không có. Lời này là trước đây lão pháp sư Đàm Hư nói, không phải là tôi nói. Lão pháp sư Đàm Hư nói, ngài ấy nói vào thời đó (vào thời của lão pháp sư Đàm Hư), vẫn có người đắc định, vẫn có người tham thiền đắc định, thời đại hiện nay ngay cả đắc định cũng không có. Những thứ mà chúng ta tiếp xúc đều là thế nào? Tính khí bộp chộp vội vàng. Lúc chúng tôi còn trẻ thân cận thầy giáo, thân cận thiện tri thức, những văn tự mà chúng tôi viết đều là dùng bút lông, cung kính viết chữ khải. Bạn xem hiện nay, tôi hằng ngày đọc đều là viết ngoáy, viết ngoáy tới mức có rất nhiều chữ tôi đọc không ra, kém quá xa so với thời của chúng

tôi. Viết ngoáy, đây là tính khí bộp chộp vội vàng! Tâm không định lại được, không lắng lại được thì họ làm sao có thành tựu được? Cho nên càng ngày càng khó.

Nhưng vào thời kỳ mạt pháp, bạn giới thiệu Tịnh độ là chắc chắn không sai; bạn giới thiệu họ tin tưởng nhân quả báo ứng, chắc chắn không sai; bạn giới thiệu họ học Đệ Tử Quy, học Thập Thiện Nghiệp Đạo, chắc chắn không sai. Phải bắt đầu học từ chỗ này, không học từ chỗ này, vậy thì là mơ ước viển vông. Trong kinh Phật Tạng, đức Phật nói với chúng ta, kinh Phật Tạng không phải là Đại tạng kinh, tên kinh đó gọi là kinh Phật Tạng, tức là một bộ kinh nhỏ. Phật nói, đệ tử Phật, “nếu không học Tiểu thừa trước, rồi học Đại thừa sau thì không phải đệ tử Phật”, Phật không thừa nhận bạn. Bạn nói bạn là đệ tử Phật, đệ tử Phật nhất định phải học Tiểu thừa trước, sau đó mới học Đại thừa. Ý nghĩa này tức là muốn nói rõ với chúng ta, học thứ gì cũng đều phải tuân tự từng bước một. Giống như đi học vậy, bạn nhất định phải học từ mầm non, từ tiểu học, trung học, đại học, học liên tục như vậy thì mới đúng. Đại thừa giống như đại học, bạn chưa học nền tảng tiểu học, trung học mà đã học đại học ngay thì Phật không thừa nhận bạn. Bạn tự cho rằng mình học rất tốt, thực ra đó là tiêu chuẩn của bản thân bạn, không phải là tiêu chuẩn của Phật, cho nên chúng ta nhất định phải biết điều này.

Trong Phật giáo Trung Quốc, sự truyền thừa này tương đối đặc thù, từ giữa đời Đường trở về sau, Trung Quốc học Phật cho dù là tại gia hay xuất gia đều không học Tiểu thừa, đây là đặc thù. Tại sao không học Tiểu thừa? Trung Quốc dùng Nho và Đạo thay thế Tiểu thừa, như vậy thì được, chúng ta học càng thuận tiện hơn, Nho Đạo thay thế. Trước đây các vị cao tăng đại đức, cho dù là tại gia hay xuất gia đều có nền tảng Nho, nền tảng Đạo, cho nên họ có thành tựu trong Đại thừa giáo, không thể không biết điều này. Tới thế hệ của chúng ta, phiền phức xuất hiện, không học Tiểu thừa, Nho cũng không, Đạo cũng không, cho nên không có gốc rễ, vất vả học tập thế nào đều không thể thành tựu. Trong lòng chúng ta rất rõ ràng nhân tố không thể thành tựu này, phiền não không thể đoạn trừ, trí tuệ không thể tăng trưởng, vọng niệm không trừ bỏ được, đây là những điều mà bạn gặp phải trước mắt chúng ta.

Cho nên những năm này, chúng tôi thực sự tỉ mỉ nghiên cứu xem vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở đâu? Ở gốc rễ của chúng ta xảy ra vấn đề, cho nên mới đặc biệt nhấn mạnh Đệ Tử Quy, yêu cầu làm được 100%. Đệ Tử Quy là giáo dục luân lý đạo đức, Cảm Ứng Thiên là giáo dục nhân quả, hai loại giáo dục này chính là gốc rễ của Thập Thiện Nghiệp Đạo, bạn có hai nền tảng này, bạn tu Thập Thiện Nghiệp Đạo sẽ

không khó. Có Thập Thiện Nghiệp Đạo thì đức Phật mới thừa nhận bạn là đệ tử của ngài. Từ Thập Thiện Nghiệp Đạo, phải tuân tự từng bước một, trước tiên học giới Tiểu thừa, học Sa-di Luật Nghi, thực hành 10 giới 24 oai nghi; sau đó lại nâng cao lên, tỳ-kheo giới, Bồ-tát giới; sau đó nâng lên cao nhất là phẩm Tịnh Hạnh mà chúng ta vừa học trước đó, 141 nguyện. Tôi giảng rất rõ ràng, 141 nguyện này là đề cương, mục lục chi tiết của thập đại nguyện vương của Phổ Hiền Bồ-tát. Thập đại nguyện vương là đề cương chung, triển khai ra có 141 điều. 141 điều này là Bồ-tát tu. Nếu bạn có nền tảng tốt như vậy thì bạn mới có thể học được, nếu không thì không học được, học thế nào cũng uổng công.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu trên mạng, tổng cộng có mười câu hỏi. Thứ nhất là có một số người bởi vì học Phật không được chơi mạt chược hoặc ăn thịt, do đó mà không dám học Phật, đệ tử cảm thấy không thể vì những điều này mà chướng ngại huệ mạng của họ, cho nên mới nói: lúc chơi có thể có tâm thanh tịnh, một câu Phật hiệu ở trong tâm là được, hoặc nói Phật không có giới luật gì, chỉ là hành vi chuẩn mực, chỉ dạy đạo lý làm người, thành Phật cho bạn, hết thầy đều do bản thân quyết định, Phật không ép buộc. Xin pháp sư khai thị lợi và hại của hình thức tuyên truyền này?

Đáp: Lợi ít hại nhiều. Bạn tra hết Đại tạng kinh xem đức Phật có dạy bạn như vậy không? Phạm phu không dựa vào quy tắc thì không thành tựu được, nhất định phải tuân thủ quy tắc, bản thân đừng có phát minh gì, sáng tạo gì. Tôi nói với các bạn, Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời không có sáng tạo, không có phát minh. Đại sư Thanh Lương ở trong Hoa Nghiêm Kinh Sớ Sao, trong phần của tên kinh này, ngài nói rằng, Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời thuyết pháp không phải là bản thân nói ra, là “thuật lại mà không sáng tác”. Lời Phật nói là lời cổ Phật nói, không có câu nào là tự mình nói ra. Khổng lão phu tử Trung Quốc cũng là như vậy, cả đời không có phát minh, không có sáng tác, những điều nói, những điều học, những điều tu, những điều dạy, toàn bộ đều là thánh nhân trước đây truyền lại. Tư tưởng của xã hội hiện nay không giống, phải có sáng tạo, phải có phát minh. Cho nên đây là một kiểu dạy sai, chúng ta phải biết, nhất định tuân thủ quy tắc là được.

Phương pháp khuyên bảo những người này rất nhiều, không nhất định phải dùng phương pháp này. Ưa thích chơi mạt chược, ưa thích ăn thịt, tặng đĩa “Tại sao không được ăn thịt chúng” cho họ xem, để họ tự mình ngộ; chơi mạt chược, thời gian đời người rất hữu hạn, lãng phí thời gian tốt đẹp vào bàn mạt chược, tổn thất này quá

lớn! Còn có người nói với tôi, người lớn tuổi chơi mặt chược, đầu óc của họ linh hoạt một chút, không đến nỗi bị chứng mất trí, tôi nói: đúng vậy, lời của bạn nói rất đúng, không mắc chứng mất trí, họ cũng không khai mở nổi trí tuệ; nếu dạy họ hằng ngày đọc kinh, không những không mắc chứng mất trí mà còn khai mở trí tuệ! Không phải càng tốt hơn sao? Có việc càng tốt hơn có thể thay thế!

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, lúc ngủ mở băng hát tụng Liên Trì Tán, kệ Tán Phật liệu có bất kính không?

Đáp: Đây là dùng những thứ này làm khúc hát ru, đích thực là không cung kính. Nếu bạn ngủ không được thì trong tâm bạn niệm thầm, niệm Phật hiệu, hoặc là bạn niệm những bài tán này cũng được, niệm tới khi nào bạn ngủ thì thôi, bạn không nên bật lên. Bật những bài này không tốt, bởi vì lúc bạn bật có quỷ thần đang nghe.

Hỏi: Thứ ba, quê nhà của đệ tử có một ngôi chùa nhỏ, dự định xây phòng giảng kinh, mới đầu có rất nhiều cư sĩ phát tâm, nhưng sau khi xây được một nửa, có người nghe pháp sư giảng kinh nói không cần xây đạo tràng, cho nên rất nhiều người không bỏ tiền ra nữa, công trình tạm dừng. Xin hỏi (phía sau có bốn câu hỏi), nếu sư phụ trụ trì rời đi, tòa đại điện này rơi vào tay tà sư thì những vị cư sĩ đã phát tâm liệu còn có công đức không?

Đáp: Có công đức, bởi vì bạn phát tâm không phải là hộ trì tà sư, phát tâm của bạn là đúng đắn, công đức này không hề mất đi.

Hỏi: Những vị cư sĩ lúc mới đầu bỏ tiền hiện tại lại không bỏ tiền nữa liệu có phải gánh nhân quả không?

Đáp: Sẽ không gánh nhân quả. Bởi vì họ biết sai rồi, lập tức dừng lại là đúng.

Hỏi: Thứ ba, đạo tràng giảng kinh thuyết pháp như vậy có nên xây không?

Đáp: Nên xây đạo tràng giảng kinh thuyết pháp, nhưng người nào tới giảng? Vấn đề này nghiêm trọng, xây đạo tràng rất dễ dàng, không khó, nhưng muốn bồi dưỡng một người giảng kinh thì không hề dễ. Hình như mấy tuần trước có mấy vị tín đồ Phật giáo rất kiên thành từ phương Bắc tới nơi này thăm tôi, muốn xây đạo tràng ở phương Bắc, quy mô rất lớn, hóa duyên khắp nơi. Tôi thấy đạo tràng đó cần rất nhiều tiền, đó không phải là con số nhỏ, nếu muốn xây xong, tôi thấy cũng phải tốn đến trăm triệu nhân dân tệ. Cho nên tôi nhắc nhở họ, xây đạo tràng không bằng bồi dưỡng nhân tài hoằng pháp, bạn có thể bồi dưỡng hai ba nhân tài hoằng pháp thì công đức còn thù thắng hơn xây mấy trăm đạo tràng.

Bạn xem thử câu chuyện của Lương Vũ Đế liền hiểu được. Lương Vũ Đế năm đó dùng thân phận quốc vương, dùng uy đức của ông xây 480 ngôi chùa cho Phật giáo, 480 ngôi chùa thời Nam Triều. Ông cũng rất thích người khác xuất gia, xuất gia thì ông sẽ cúng dường, cho nên thời đó người xuất gia nhiều, có mấy trăm ngàn người! Lương Vũ Đế xây nhiều chùa như vậy, nhiều người xuất gia như vậy. Lúc đó tổ sư Đạt-ma tới Trung Quốc, Lương Vũ Đế khoe khoang công đức, hỏi tổ sư Đạt-ma: trăm làm nhiều việc tốt như vậy, công đức của trăm có lớn hay không? Tổ sư Đạt-ma nói: không có công đức. Lời này khiến ông tức giận, không hộ trì, đuổi ngài đi, đuổi tổ sư Đạt-ma đi. Thật vậy, bồi dưỡng người thực sự tu hành khai ngộ đắc đạo, đó mới thực sự có công đức, họ mới có thể hoằng pháp lợi sanh.

Những người này phải tỉ mỉ quan sát, bạn nghĩ thử xem Trung Quốc của chúng ta vào thời xưa xã hội an định, cán bộ trong chính phủ đều rất tốt, là nguyên nhân gì? Đầu óc của hoàng đế trước đây rất thông minh, họ chọn lựa cán bộ là có điều kiện, không phải là tùy tiện tìm, không phải là bản thân bạn muốn tới thì mới cần bạn, không phải vậy, họ là tuyển chọn, tuyển chọn từ đâu? Tuyển chọn từ nhỏ. Người nào đi chọn? Quan viên địa phương. Huyện trưởng của mỗi nơi, để họ thay đất nước tuyển chọn cán bộ. Hơn nữa thời đó đất nước quy định, tuyển chọn người hiền, tiến cử người hiền được khen thưởng, tức là vinh dự cao nhất của đất nước dành cho ai? Dành cho người thay đất nước tiến cử nhân tài. Người tiến cử nhân tài, không phải là nói bạn tuyển chọn nhân tài thì đất nước sẽ ban thưởng cho bạn. Người được tiến cử này thực sự thành tựu thì đất nước sẽ ban thưởng.

Cho nên những người làm quan, vào thời đó không phát triển như hiện nay, cũng không có tivi, cũng không có báo chí, cũng không có ảnh chụp, cho nên người làm quan mặc quần áo bình thường ra ngoài, không ai biết họ, họ đi vi hành. Hai điều kiện mà đất nước quy định: một là con hiếu, hai là liêm khiết, tức là hiếu liêm! Cử hiếu liêm bắt đầu từ thời nhà Hán, mãi cho đến thời nhà Thanh đều không thay đổi. Tìm đứa trẻ này, đi tìm khắp nơi, đứa trẻ này hiếu thuận cha mẹ, liêm khiết không tham tài thì tương lai chúng làm quan, chúng hiếu thuận cha mẹ thì chúng sẽ có thể tận trung với đất nước, với nhân dân, làm việc tận trung, chúng không tham ô, chúng từ nhỏ đã được rèn luyện. Có đứa trẻ như vậy thì sau khi quan viên lựa chọn ra, đưa chúng tới trường học để bồi dưỡng, trường học của đất nước. Trường học đó do đất nước chi trả, bạn không cần phải bỏ tiền, sau khi tiến vào, ăn mặc đi ở đều do đất nước chăm sóc bạn, bồi dưỡng cho đến khi bạn tới thái học. Cho nên từ huyện học,

tuyển chọn huyện học đưa tới tỉnh; sau tỉnh thì đưa tới thái học, thái học là do đất nước điều hành. Cho nên trường học vào thời đó chính là trường đảng mà hiện tại chúng ta nói tới, bồi dưỡng cán bộ cho đất nước, không phải là của dân gian. Dân gian học điều gì, bạn đi tìm vị sư phụ tự mình học, gọi là truyền thụ tư nhân; học nghề mộc thì tìm sư phụ thợ mộc, học nghề y thì tìm đại phu lão luyện, vào thời đó không có trường học. Trường học đều là đất nước bồi dưỡng cán bộ, đều là của đất nước làm, chi phí hoàn toàn do đất nước chi trả. Cho nên cán bộ của họ tốt, điều kiện họ lựa chọn là có đạo lý. Không giống hiện nay, hiện tại không có tiêu chuẩn; không giống trước đây, người làm quan đều sẽ chịu trách nhiệm, đều không tham tài, xã hội hiện nay loạn.

Cửa Phật chúng ta, bạn thực sự tuyển chọn pháp sư, bồi dưỡng pháp sư, ít nhất cũng cần hai điểm này. Nhà Phật cũng có hai điều kiện: thứ nhất là trì giới, thứ hai là có thể chịu khổ. Bạn xem, lúc đức Phật vãng sanh, lúc ngài rời đi để lại cho người đời sau, bởi vì lúc đó có người hỏi Phật: Phật-đà tại thế, chúng con lấy Phật làm thầy; Phật không tại thế, chúng con lấy ai làm thầy? Phật để lại hai câu, “lấy giới làm thầy, lấy khổ làm thầy”. Họ có thể trì giới, có thể chịu khổ, bạn bồi dưỡng họ thì họ sẽ thành tựu. Họ không thể trì giới, lại sợ chịu khổ, người này vô dụng, bạn không cần thiết phải nhọc lòng. Cho nên đây là tiêu chuẩn bồi dưỡng nhân tài trong cửa Phật. Cho nên đây là điều mà bậc thánh hiền đều nghĩ tới, nếu chúng ta không tuân theo thì không có cách nào cả.

Hỏi: Câu hỏi sau cùng, hiện tại đại điện mới xây được một nửa, nếu không hóa duyên, liệu có phải là đọa Phật Bồ-tát tới sắp xếp không?

Đáp: Rất tốt, vậy thì không sai, không cần quản nó nữa.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, gần đây nghe lão pháp sư khai thị, biết được ánh sáng của Phật là nhu hòa, ánh sáng của ma là chói mắt, nhưng cách nói này lại tương phản với nội dung trong cuốn “Trung hữu giáo thọ thính văn giải thoát mật pháp” do cư sĩ Tôn Cảnh Phong phiên dịch. Mật pháp này là do đại sĩ Liên Hoa Sanh của Mật tông truyền lại, xin hỏi những điều mâu thuẫn này rốt cuộc ở đâu? Giải thích như thế nào? Có nên liên hệ và trao đổi với đại đức Mật tông bốn phương để làm rõ vấn đề này hay không?

Đáp: Nếu bạn cảm thấy cần thiết thì bạn đi điều tra một chút cũng được. Nếu bạn hỏi tôi, tôi cảm thấy không cần thiết. Hiện tại tôi đi một cánh cửa, Mật tông là một cánh cửa khác, tôi đánh lễ quỳ bái Mật tông, nó quá cao, trình độ của tôi quá

kém; tôi chỉ có tu Tịnh độ thì vãng sanh có nắm chắc, tu pháp môn khác, tôi không có chút nắm chắc nào. Cho nên thâm nhập một môn, huân tu lâu dài, cung kính lễ bái đối với những pháp môn khác, học Thiện Tài đồng tử là được, tuyệt đối không dám coi thường, chúng tôi chỉ có tán thán. Những căn tánh đó lanh lợi hơn tôi, trình độ của họ cao hơn tôi, tôi không bằng họ, như vậy là đúng.

Hỏi: Thứ sáu, gần đây mắt trái của đệ tử không nhìn thấy gì, người nhà không học Phật, liệu đệ tử có nên học tiểu viện Sơn Tây, một lòng sám hối niệm Phật, không tới bệnh viện phẫu thuật hay không? Xin hỏi câu đầu tiên, đây là bệnh sinh lý hay là do bệnh oan nghiệp gây ra?

Đáp: Điều này thì bạn không cần, nếu bạn làm theo tiểu viện Sơn Tây, vậy đây là sinh lý, oan nghiệp, nghiệp chướng đều không quan trọng, bạn đều không cần phải nhọc lòng, tại sao vậy? Chỉ cần bạn phân tâm thì cảm ứng của bạn liền không linh nghiệm nữa. Cho nên các bạn phải biết, thành ắt linh. Thế nào là thành? Không có chút vọng niệm nào mới gọi là thành. Bạn còn có những phân biệt chấp trước này thì thành ý của bạn chưa đủ, bạn học hình thức của tiểu viện Sơn Tây, bạn cũng không đạt được hiệu quả. Những người trong tiểu viện Sơn Tây thực sự là chí thành cảm thông. Cho nên có phân biệt, có chấp trước là chuyện rất tồi tệ, thứ này chướng ngại bản thân.

Hỏi: Thứ hai là chỉ niệm Phật hiệu hoặc niệm thêm chú Đại Bi được không? Thứ ba, nếu là bệnh oan nghiệp, cho dù tới bệnh viện làm phẫu thuật cũng không có tác dụng đúng không?

Đáp: Đúng vậy, ba câu hỏi nhỏ của bạn, tôi nói với bạn chính là chí thành cảm thông, bạn tham khảo phương pháp tu hành của mọi người trong tiểu viện Sơn Tây thì sẽ có hiệu quả.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, chồng của đệ tử đã 72 tuổi, vào lúc đệ tử tới đạo tràng cộng tu mỗi ngày thì ông phát sanh chuyện tà dâm với người phụ nữ khác trong nhà, nhiều lần yêu cầu ly hôn, trong lòng đệ tử cũng rất đau khổ, xin hỏi liệu có thể đáp ứng yêu cầu của ông ấy không?

Đáp: Có thể, rất tốt! Như vậy thì bạn không còn chướng ngại nữa, bạn có thể toàn tâm tu học cầu đạo, cũng làm ông ấy hài lòng, hai bên đều rất tốt!

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trước khi đệ tử nhận thức Phật pháp từng quy y tà sư, xin hỏi liệu có ảnh hưởng tới vãng sanh không?

Đáp: Chỉ cần bạn có thể tránh xa, buông xuống, cái tà quy chánh thì sẽ không gây trở ngại. Nếu vẫn thường qua lại với người đó thì chắc chắn có trở ngại, đây là đạo lý tất nhiên. Trong kinh giáo nói với chúng ta, có câu “ái không nặng, không sanh Ta-bà; niệm không nhất, không sanh Tịnh độ”, hai câu này rất quan trọng. Nếu không đoạn trừ cái tình chấp của nhân gian này thì đây chính là nhân của luân hồi, bạn không cách nào thoát khỏi luân hồi được.

Chúng ta thấy phương Tây có rất nhiều bài báo loại này, rất nhiều những bài báo có liên quan đến trao đổi với linh giới, sanh tử luân hồi, họ coi ái này rất nặng. Trong đời quá khứ, hoặc là vợ chồng, hoặc là cha con, hoặc là anh em, rất nhiều đời chuyển thế, quan hệ này vẫn có thể gắn kết, là nguyên nhân gì? Không đoạn tình chấp. Người bình thường cho rằng đây là chuyện tốt, có thể nói người thân yêu này đời đời kiếp kiếp đều có thể gặp lại, là chuyện tốt. Chúng ta học Phật hiện tại biết được, đó là ở lại lớp! Tại sao lại ở lại lớp? Là một nguyên nhân ở lại lớp quan trọng chủ yếu nhất, không thể lên lớp, cùng nhau ở lại lớp. Cho nên chuyện này phải nghĩ cho rõ ràng, lên lớp mới tốt, thực sự như vậy thì chuyện này sẽ được giải quyết. Bạn có thể tới thế giới Cực Lạc, tới thế giới Cực Lạc chính là đi làm Phật, bạn quay trở lại là thân phận Phật Bồ-tát, bạn tới độ chúng sanh.

Trong những bài báo của nước ngoài có, tôi cũng từng nói với các bạn, họ nói mục đích của cuộc đời là gì? Tại sao bạn tới thế gian này? Họ nói con người tới thế gian này có hai loại người: một là tới trả nợ, hai là tới làm việc, có hai loại người như vậy. Phật pháp của chúng ta cũng nói điều này, một loại cũng là nói trả nợ, lục đạo luân hồi, trả nợ cho xong; một loại khác là Phật Bồ-tát ứng hóa trên thế gian này để độ chúng sanh. Độ chúng sanh có công việc, các ngài tới nơi này thị hiện, giống như 32 ứng thân của Quán Thế Âm Bồ-tát, nên dùng thân gì độ được thì ngài sẽ hiện thân đó. Các ngài hiện thân tới thế gian này để giúp đỡ chúng sanh, giáo hóa chúng sanh, có dùng ngôn giáo, có dùng thân giáo, phương pháp rất nhiều! Thường là cảm hóa chúng sanh, để chúng sanh giác ngộ. Chúng ta không thể không biết điều này.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong mộng hai lần gặp được thánh tượng A-di-đà Phật trang nghiêm, xin hỏi liệu có phải là ma biến hiện không?

Đáp: Trong Đại thừa giáo, đức Phật thường nói với chúng ta, cảnh giới bên ngoài không có Phật cũng không có ma, Phật ma đều không có; là Phật hay là ma, là do trong tâm bạn biến hiện ra. Trong mộng bạn gặp cảnh giới này, bạn dùng chân thành, cung kính đối với nó thì đó chính là Phật; nếu bạn dùng tà tư tà niệm với nó

thì đó chính là ma. Cảnh giới bên ngoài, đại sư Ngẫu Ích nói rất hay, “cảnh duyên không tốt xấu, tốt xấu ở nơi tâm”. Bạn xem trong Đại thừa giáo giảng biết bao nhiêu, chúng ta cũng thường nhắc tới, Phật nói “cảnh chuyển theo tâm”. Tâm của chúng ta là tâm Phật, không có điều gì không phải là Phật, hết thấy chúng sanh đều là Phật. Nếu tâm của chúng ta là tâm ma, tâm ma là tham sân si mạn, tự tư tự lợi, thất tình ngũ dục thì Phật Bồ-tát đều là ma.

Tại sao các bạn lại đi lạy Phật, đi thắp nhang? Nghe nói trong cửa Phật, bố thí cúng dường thì báo đáp rất nhiều, một vốn vạn lời. Tôi tới cửa Phật lạy Phật, thắp nhang, là muốn phát tài, hôm nay tôi cúng dường một đồng, ngày mai kiếm về một vạn đồng, tôi là vì điều này mới đi lạy Phật, vậy thì Phật Bồ-tát đều là ma. Phật pháp giảng cho chúng ta rất rõ ràng, thấu triệt, Phật hay ma là ở một niệm của chính mình, chánh niệm là Phật, tà niệm là ma; giác ngộ là Phật, mê hoặc là ma; tâm thanh tịnh là Phật, tâm ô nhiễm là ma; tâm chân thành là Phật, tâm giả dối là ma. Bạn hiểu được đạo lý này, Phật và ma đều không cần tìm ở bên ngoài.

Cho nên có một số cảnh giới hiện tiền, cho dù là ở trong mộng, hay là ở trong định, hay là cơ duyên tình cờ bạn đột nhiên gặp được. Đức Phật dạy chúng ta trong kinh Lăng-nghiêm, bạn gặp được không để ở trong lòng thì là cảnh giới tốt; nếu bạn chấp trước, đó đều là cảnh giới ma. Chỉ cần bạn gặp được hoặc ở trong mộng, bạn phân biệt chấp trước thì đó đều là cảnh giới ma; không phân biệt, không chấp trước, đều là cảnh giới tốt. Đây là điều Thế Tôn dạy chúng ta trong kinh Lăng-nghiêm.

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, xin hỏi nhiều Phật trong Phật đường, lúc nhiều Phật đánh rắm liệu có đọa địa ngục không?

Đáp: Điều này tôi chưa từng nghe nói, là từ trong bộ kinh nào? Đi tra thử xem. Nhưng tôi nghĩ Phật Bồ-tát rất từ bi, chắc là không phạt nặng như vậy. Tôi nghĩ điều này không ở giới luật mà ở oai nghi. Trong Ấn Quang Đại Sư Văn Sao từng nhắc tới, đây là thuộc về oai nghi, không phải là giới luật. Oai nghi là lỗi không phải là tội, phạm giới là tội, oai nghi đây là lỗi lầm, nhẹ hơn tội một bậc, làm sao có thể đọa địa ngục được? Tội địa ngục là thượng phẩm thập ác, trong thượng phẩm thập ác không có chuyện này. Trong thượng phẩm thập ác là nói sát sanh, trộm cắp, dâm dục, nói dối, nói ly gián, nói thô ác, nói thêu dệt, tham, sân, si, những thứ này nghiêm trọng, như vậy mới là tội địa ngục, thượng phẩm mới là tội địa ngục. Trung phẩm, hạ phẩm còn chưa đến mức, ở trong này không bao gồm chuyện này. Cho nên Phật pháp thông tình đạt lý, chúng ta phải hiểu đạo lý này.

Phật pháp rất phù hợp nhân tình. Bạn xem, Phật pháp đối với người sơ học chúng ta, sự khoan dung trong lục đạo quá nhiều, so sánh thì trong tứ thánh pháp giới nghiêm ngặt hơn một chút, như vậy họ mới có thể thoát ra khỏi mười pháp giới, mới có thể đạt được thành tựu rốt ráo viên mãn. Cũng giống như chúng ta đi học vậy, bạn xem học sinh mầm non, học sinh tiểu học, giáo viên yêu thương bảo hộ chúng biết bao, chăm sóc chúng nhiều hơn! Mặc dù quản lý rất nghiêm nhưng chăm sóc rất chu đáo. Đối với học sinh tiểu học, học sinh trung học vẫn là từng li từng tí. Hiện tại trong trường học Phật giáo, chúng ta là mầm non, còn chưa học tiểu học, phải biết điều này. Tiểu học là Bồ-tát thập tín vị, phải biết điều này. Chúng ta từ sơ tín, nhị tín, tức là cho đến lục tín đều chưa rời khỏi lục đạo luân hồi, thất tín mới rời khỏi, lục tín vẫn chưa rời khỏi; nói cách khác, giáo dục nền tảng! Cho nên khai duyên vô cùng nhiều.

Cho dù là giới luật đều có khai giả trì phạm, có lúc nó là khai giới, không phải là phá giới, trong một điều kiện nào đó. Cho nên không phải là chấp trước. Trong kinh điển có ghi chép, có một vị phi tử của quốc vương thọ trì bát quan trai giới, đúng vào hôm bà ấy thọ bát quan trai giới, quốc vương không thích những món ăn mà đầu bếp làm, bèn ra lệnh giết người đầu bếp này. Vị vương phi vì cứu người đầu bếp này nên toàn bộ phá giới, nói dối lừa gạt hoàng thượng, khiến hoàng thượng bực giận. Đến ngày thứ hai, cơm nước bùng lên: đáng tiếc, hôm qua ta đã giết hân. Hoàng thượng, thiếp đã giấu đầu bếp đi. Đây là thế nào? Vì cứu một mạng người, đây gọi là khai duyên. Hoàng thượng là nhất thời tức giận, biết được tương lai ông sẽ hối hận, vị đầu bếp này là một vị đầu bếp giỏi. Cho nên nói vì chúng sanh thì có thể.

Bạn xem người khác thờ tượng Phật, trong phòng ngủ có thể thờ tượng Phật không? Đây là rất không cung kính, nhưng có khai duyên. Nếu bạn một lòng một dạ cầu sanh Tịnh độ, hi vọng mọi lúc đều không rời khỏi tượng Phật, tôi ngủ ở trên giường, mở mắt ra liền nhìn thấy tượng Phật thì được, tại sao vậy? Bạn là tâm cung kính, chỉ có như vậy thì được. Nếu không phải là tâm khẩn thiết cầu sanh mà bạn thờ tượng Phật trong phòng ngủ là không cung kính. Bạn xem Phật rất nói đạo lý, không phải là không nói đạo lý. Phật không vì bản thân, không có bản thân, đều suy nghĩ cho chúng sanh, đều là dạy người học lễ kính chư Phật, học xưng tán Như Lai.

Nhưng cá nhân thì họ có điều đặc thù, ví dụ như câu hỏi này, nếu mọi người cùng nhau cộng tu; hạ khí này tức là người bình thường chúng ta gọi là đánh rắm, bạn nhịn không được. Đại chúng cùng nhau cộng tu, trong tình huống như vậy thì

người khác sẽ phản cảm, đây gọi là oai nghi, sẽ ảnh hưởng người khác. Lúc bụng khó chịu thì mau chóng đi ra ngoài, như vậy thì được! Bạn có thể đi ra bên ngoài, không nên ở Phật đường, không nên ở chỗ cộng tu. Nếu bản thân bạn ở trong nhà lạy Phật, chỉ có mình bạn trong nhà, chuyện này không ảnh hưởng người khác, làm gì có tội nặng như vậy? Cho dù là ở cùng nhau, lúc ở cùng đại chúng cũng không có tội nặng như vậy, [đây là thuộc về] oai nghi. Cho nên đại sư Ấn Quang khuyên nhủ mọi người, bản thân phải thận trọng, tốt nhất là không phạm oai nghi, để mọi người cộng tu đều có thể sanh tâm hoan hỷ, vậy là được, không được quấy nhiễu tâm tình của mọi người, đạo lý là ở chỗ này. Chúng ta phải hiểu rõ ràng, hiểu thấu triệt.

Nhưng một mình bạn lúc tụng kinh hay niệm Phật thì không sao, tại sao vậy? Bạn có thể không cần rời khỏi Phật đường, có thể không cần, chuyện này không quan trọng. Cho nên chúng ta luôn là thông tình đạt lý. Đây là hiện tượng sinh lý, không phải là bạn cố ý, không phải là bạn cố tình, phải biết được là hiện tượng sinh lý. Tức là lúc đại chúng cộng tu thì chúng ta phải rời đi, ra bên ngoài Phật đường, hiểu được đạo lý này là được. Nếu như nói vì chuyện nhỏ này mà đọa địa ngục, vậy thì không ai dám học Phật nữa, cũng không ai dám tới Phật đường, vậy không phải là đứt đoạn pháp thân huệ mạng của người khác sao? Phật vẫn là đặt độ huệ mạng của chúng sanh lên hàng đầu, những chuyện nhỏ nhặt khác đều sẽ không so đo, chúng ta nhất định phải hiểu điều này. Cho nên không cần chấp trước như vậy, phân biệt chấp trước như vậy sẽ tạo thành chướng ngại cho bản thân.

Tốt rồi, hôm nay cũng vừa hết thời gian, đều giải đáp xong.